

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Rebecca Page

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN REBEKKA PAGE.

LIEVE BECKY!

Hier benne we nou ten lange leste te *Koblens*. Het is een mooie stad en heel sterk in de ronte met stenen muren en ronde gaten om deur te schieten, en dan word het ook nog mee verdiffendeerd deur een groot kasteel an de andere zij van de rivier, dat de heele stad wel in een minuut tot een steenhoop zou kennen maken. Ik wou je ook stijven, dat we hier voor een maand lang logement hebben gehuurd, maar met al wat er te doen valt zel er wel een veertien dagen heengaan eer we op order benne. Mistriss het een Duitse meid gehuurd om me wat te helpen — ze hiet *KATRIEN*, dat zoo veul is as *KITTY* bij ons, en ze kan perfekt slegt Engelsch praten. As me kammaeraad is ze nog al redelijk en goed gehumeurd, maar schrikkelijk treuzelachtig en dom er bij. Wat denk je wel dat ze van de morgen nog dee? Begrijp, daar dekte ze me een pot vol kokende hete mellek toe met een bord daar een klomp botter op lei, zoodat die in een oogenblik gesmolten was! maar bij zukke domme streken haalt ze haar schouwers maar op en zeit dan: »*vish vish nish!*” en daar

houd het mee op. Met dat al is ze mij zeer behulpzaam en dienstig in me nieuwe religie, want zij leert me kruisjes maken en wat ik doen moet as ik de Mis vier. Ik heb het vasten ook al reis geprobeerd met een stukkie vleesch minder te eten, maar de Heere weet hoe het op de visdagen zel gaan, want dan is er niks anders te bikken as stokvis en kabbeljouw. Maar naderhand, as het maar niet te hoog voor me zak loopt, zel de Bisschop mij een dispissatie geven.

Tusschen jou en mijn gezeit, van den avond ga ik na de kapel van de Maagd MARIA; want as men die een waskaars present doet en haar met hart en ziel bid, dan zeggen ze ben je zoo zeker van een vrijer as of j'em al in je tinnekast had. Het is wel reis de pijnwaard om het te probeeren. De heele stad is behalve dat vol van officieren en militairen teugen de groote exercities, en omdat er toch zoo veel mirakels gebeuren, wie weet of ik nog de kaptein van Mistriss niet word? — Maar daar hoor ik Mistriss schellen.

Ik ben van den nagt, omdat de Duitsers zoo veel van dansen houden, met een neef van KATRIEN, na een groot bal geweest. Er waren er wel meer as honderd van ons in één zaal. KATRIEN haar neef vroeg mij om te dansen, maar ziende, dat er zoo veel oudachtige vrouwen bij waren, maakte ik er zvarigheid in, toe op eens de muziek begon en mijn Kaveljee me willens of onwillens om me middel nam, en met me heenvloog al draaijende en weer draaijende, zoodat ik er duizelig van wierd, en verzekerd ben, dat as me harsens van room waren, zij tot botter zouwen gestremd wezen!

Al wat ik kon doen was te sreeuwen zoo hard as ik maar kon, maar niemand brak daar zijn hoofd meê, zoodat ik uit de kring vloog, terwijl al de rest om mij heen bleven walsen — kijk BECKY! het was zoo'n gevlieg en gedraai om me heen, dat de kamer met me leek rond te draaijen, en dat ik ten laatste most gaan liggen achterover op me rug, en alle bei me oogen toe houden. Om me nog erger te maken, had een kapper, voordat ik na het bal ging, me haar gekapt, en dat had hij gedaan op zijn Sjinees, en trok het zoo hard boven op me hoofd zamen, dat het me al telkens hoe langer hoe zeerder begon te doen, en het me op het laatst net was as of ik van een Indiaansche *Tomas Havik* geschallepeerd wierd. Evenwel toe de dans over was, kwam me Kaveljee weer bij me, nam me op en gaf me een glas met iets er in wat hij snaps noemde, maar van de schrik en van de duizeligheid en van de hoofdpijn en de snaps en de stank van de leelijke tabak, viel ik weer van me zelf, en voordat ze mij uit de kamer konden hellepen, was ik, met je permissie, zoo ziek as een hond. Dat kostte mij een goede nieuwe handschoen, behalve dat ik me beste omslagdoek in de drokte verloor: maar op dat beetje mot ik niet zien, want het komt ons dienstbojen maar zelden over, zoo eens een heelen nacht braaf pret te maggen hebben. Nou mot ik er weer uitschijjen — maar deuze keer is het Mistriiss niet — maar het is KATRIEN, die me patternosters komt leeren.

KATRIEN haar zuster is hier gekomen met haar kleine kindje. Ik wou dat je het reis kon zien — zoo'n grap-

pig poppie, in de luijers gebakerd net as een Egyptisch mummietje! Het ergste van die bakerkindjes is, dat as je niet oppast, dat al die kleine armpjes en beentjes regt in de windsels zitten, dan volgt er uit, dat ze krom er weer uitkomen — en dat is de rede, geloof ik, dat er zoo veul kromme jongens bij de straat loopen — want nooit van men leven heb ik zoo veul rare verdraaide voorwerpen gezien. Waarom de Duitsers dat de Engelsche ziekte hieten zellen ze zelve wel het best weten: want dat moet ik van de kinderen in *Kent* zeggen, dat zij regt van lijf en leden benne, en wat nog meer is, een Kentsche vrouw zou haar kleine jongens niet zoo heelemaal nakend van achteren laten loopen, net as of ze geen moeder hadden om ze na te kijken.

KATRIEN haar zuster zegt dat er van den oggend een bitter ongeluk in onze buurt is gebeurd. De schoorsteenvegers zijn hier volwasse menschen en geen kleine dreumessen zoo as te *Londen*. Nou was er zoo'n man gehaald om een schoorsteen te vegen, die op zijn Engelsch gebouwd is, en daar leggen ze me bij ongeluk of uit stommigheid, dat weet ik niet, een vuur an, terwijl hij er in zat, zoodat hij verstikt van de rook na beneden viel. Inderhaast wierd er om een dokter gestuurd, en toe dië zijn oogen op de arme ziel sloeg, wel BECKY? wat denk je wel, dat hij zei. »Och!» zei hij: »ik kan hem niet meer helpen; hij is al heelemaal zwart in zen gezig!» — Nou, een dokter weet het het beste — maar dat weet ik wel, dat ik nooit het gezig van een schoorsteenveger anders as zwart gezien heb!

O BECKY! wat heb ik daar een teleurstelling! Ik had Mistriss voor een uur of zoo gevraagd teugen den avond uit te gaan, en zoo was ik juist onder weg na de kapel, daar ik je van gesproken heb, toe ik eer ik er op verdagt was, Menheer FRANK vlak in zijn mond loop. Waar me mooije waskaars gebleven is, of ik die heb weggegooid of dat Menheer FRANK hem het opge- raapt, weet ik evenmin as de man in de maan: in zoon verlegenheid was ik. Ik geloof, dat ik na huis geloo- pen ben, zonder dat me voeten de grond voelden. Tot nog toe het Mistriss er niks van gezeit, maar ik denk, dat ik zelf om de eerste te wezen er maar van beginnen zel. Mijn zenuwen trillen te veel om je nog langer te srijven, behalve me complimenten an al de vrenden op *Woodlands*. Ik blijf, BECKY! voor eeuwig en altoos jelui lieve vrendin

MARTHA PENNY.